

23.8. 2020; 11. neděle po svaté Trojici; písně 146,195,607,369,411

Introit

Haleluja. Chval, duše má, Hospodina! 2 Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu.

(Žalm 146,1-2)

I. čtení

15 Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; 16 když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se; Hospodin, tvůj Bůh, ti bude žehnat v zemi, kterou přicházíš obsadit. 17 Jestliže se však tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, 18 oznamuji vám dnes, že úplně zaniknete. Nebudete dlouho živi v zemi, kam přecházíš přes Jordán, abys ji obsadil. 19 Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo 20 a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů, abys mohl sídlit v zemi, o které přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.

(Dt 30,15-20)

II. čtení

36 Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. 37 V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, 38 s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. 39 Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“ 40 Ježíš mu na to řekl: „Šimone, chci ti něco povědět.“ On řekl: „Pověz, Mistře!“ – 41 „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. 42 Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“ 43 Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“ 44 Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. 45 Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. 46 Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. 47 Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ 48 Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ 49 Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“ 50 A řekl ženě: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“ (Lk 7,36-50)

Sestry a bratři poslední slova našeho dnešního textu zní „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji.“ To by mělo znít nejenom na začátku dnešního kázání nebo na konci, ale byl bych rád, kdyby toto Ježíšovo ujištění znělo v nás po celý den, týden. Víra, naše víra nás zachraňuje a proto můžeme jít v pokoji domu. Věříme, že jsme spaseni pouhou Boží milostí, na Boží milosti záleží. V prvním dnešním čtení, jsme mohli číst, že záleží na zákonu, na předpisech a na tom zda milujeme Boha a chodíme po jeho cestách. Ještě se tam píše, a pokud tak nebudeš konat, pokud se tvé srdce odvrátí a nebudeš poslouchat, ale dáš se svést a budeš se klanět jiným bohům a sloužit jim, tak zanikneš.

Tématem dnešní jedenácté neděle po svaté Trojici je náš vztah k Bohu, naše nastavení k Boží milosti, k jeho milostivému konání. Jak nás ovlivňuje Boží milost v našem každodenním životě? Lukáš vypráví příběh o jedné hříšnici, která se nebála jít do domu jednoho farizea za Ježíšem. V jednom městě, kde Ježíš pobýval, byla také jedna žena, jejíž jméno neznáme, ale víme, že byla hříšná, nežila podle přikázání a všichni to viděli a věděli. Také si asi všichni byli jisti tím, že i Bůh má jasno v tom, že ta žena je hříšná. Všichni v tom mají jasno i Šimon, který pozval do svého domu Ježíše, aby s ním byl u jednoho stolu. Ta naše bezejmenná žena, si byla vědoma, že není vzorem všech ctností, že její život, způsob její obživy je problematický. Nedělala si o sobě žádné iluze a přeci neváhala a šla za Ježíšem do domu toho zbožného člověka Šimona. Neměla žádnou pozvánku, věděla, že jídlo nedostane, ale šla. Kdo ví, co všechno se jí honilo hlavou, jaké bylo její očekávání. Co tak mohla asi čekat od Ježíše, když s pláčem k němu zezadu přistoupila, zatímco on ležel u stolu v domě Šimona a čekal na jídlo a debatoval s moudrými muži.

Šimon se dívá na tu ženu, která přišla k Ježíši zezadu, vůbec jí nevyhání, jenom si něco mumlá pod vousy, říká si ve svém duchu, že ten Ježíš, kterého pozval do domu, nebude žádným prorokem, žádným významným Božím mužem, protože by jinak musel poznat, jak moc je ta žena hříšná. Šimon, já, vy, my máme většinou zcela jasno o druhých lidech, koukneme a vidíme, jestli jsou dobří nebo zlí. Šimon nemá slitování pro tu ženu, sice ji nevyhání od Ježíše, ze svého domu, ale má jasno v tom, že ta žena nemůže najít milost u Boha. Ani ho nenapadne, že by se mohla změnit, že by mohla začít žít nový život. Šimon se neusměje, ani my se častokrát neusmějeme na cizí lidi, proč taky. Šimon se jenom podezřívavě dívá na ni, co bude dál. I my se díváme podezřívavě na cizí lidi, na podivné lidi, kteří nás míjejí, a čekáme, co bude dál. Co ti lidé od nás budou chtít. Kolikrát nechtějí nic od nás, někdy nějakou korunu třeba na alkohol nebo možná na cestu. Ne vždy jsme schopni a ochotni jim pomoci. Nevěnujeme jim ani pohled, ani úsměv. Tak to s námi zkrátka je.

Ježíš je víc než nějaký jasnovidec, nebo prorok, nebo rabi. Ženu nevidí, nikdy ji před tím nepotkal, ale ví, že ta žena touží po odpuštění, po porozumění, po nové šanci. Ježíš není jenom zajímavým člověkem, který přitahuje davy, pěkně mluví, jí s farizeji a s jinými bohatými lidmi. Ježíš je Mesiáš, který odpouští hříchy a zve do společenství s Bohem. Ježíš nastavuje zrcadlo nám lidem. Nastavuje zrcadlo i Šimonovi, který zná desatero a dodržuje Boží přikázání, miluje Hospodina a nenechá se svést k žádné modloslužbě. Šimon ví, že má

chodit po cestách Boha Abrahama, Izáka i Jákoba. Přesto všechno nevidí Ježíše jako Mesiáše, maximálně by mohl připustit, že je prorokem. Ani v té ženě, nevidí svého bližního, který potřebuje odpuštění, porozumění. Šimon si je jistý, že to má u Boha dobré, protože se postí, odvádí desátky, modlí se, ctí otce svého i matku svou, světlí den sobotní. A teď se má Šimon dozvědět, že i on je hříšník, dlužník, sice dluží jenom padesát denárů, ale je dlužníkem. Šimon si má uvědomit, že hřeší proti Bohu i proti svému bližnímu. Šimon se tak soustředí na druhé, že zapomněl na to, co se patří. Ježíš si neměl kde umýt nohy, když vstoupil do jeho domu, nepodal Ježíši ani vonný olej a nepolíbil ho na přivítanou, na znamení přátelství. Jsme si často sebejistí sami sebou stejně jako ten Šimon, vidíme chyby a hříchy u těch druhých. Myslíme si, že nepotřebujeme odpuštění, ale mýlíme se. Jsme si jisti sami sebou, svojí spravedlností. A proto nás také mnozí mohou obelstít, opít pouhým rohlíkem, můžou nás svést od Boha, když nám budou pochlebovat, nabídnou nám i nějakou tu korunu na přilepšenou, třeba k důchodu, nebo nám sníží daň z příjmu. Budou nám chvíli naslouchat, aby věděli, čeho se bojíme a potom nám nabídnou jednoduché řešení, které se nám bude líbit. Půjdu naproti naší malosti a našim strachům. Ale díky tomu z nás nebudou lepší lidé, nebudeme mít oči pro bídu těch druhých, jenom se zahrabeme do písku a uzavřeme do své ulity, do své samolibosti.

Ale my jsme stejně hříšní jako ta žena, potřebujeme stejně Boží lásku a odpuštění jako ta žena. A Boží odpuštění si nezasloužíme více nebo méně než druzí. Tu ženu nezachránil žádný Šimon, nebo nějaký vládce. Ježíš říká Šimonovi: „... Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ A té ženě Ježíš řekl: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“ Jděte v pokoji.

AMEN